

Forpligtelse eller Gjæld; men det kan jo ikke finde Sted; thi de Obligationer, som i sin Tid ere udgivne, ere jo endeel af Statsgjælden, og, forsaavidt de ere en Deel af den samlede Statsgjæld, kunne de ikke overføres paa Kongeriget. Det var ester min Mening ønskelig, om Regjeringen vilde bestemt udtale, at, om ogsaa Colonierne indre Anliggender vedbleve at være særlige for Danmark, saa vilde dog den Gjæld, der er paadraget i Anledning af Slave-Emancipationen, ikke kunne paabyrdes Danmark; (A. Hage: Det behøves ikke!). Det er ganske vist ikke nødvendigt for dem, der nøie kjende Forholdene; men det er paa den anden Side ikke unødvendigt, naar der staaer det Slags utydelige Uttringer i Motiverne, som enten synes at være aldeles overflødige, eller ogsaa at give en Ankyndning af det, jeg nylig troede man kunde forstaae derved.

Om Grønland er det sagt, at dette Land i det Væsentlige har Charakteren af en Domaine, og at det som saadan ligefrem vilde høre under Fællesforfatningen og Fællesadministrationen. Det kan gjerne være, at det har væsentlige Egenstaber, men ikke den væsentligste, den nemlig, at være Domæne. Vi vide, hvilke Domainerne ere, derom er der faste Bestemmelser, og deriblandt er Grønland ikke; det kunde altsaa aldeles ikke, uden ved et Brud paa Grundloven, gaae an, at Regjeringen tog Disposition over Landets fremtidige Stilling til Monarkiet, saa det er vistnok ikke blot noget Hensigtsmæssigt, men noget aldeles Nødvendigt, at Grønlands Stilling til Monarkiet bliver, som den hidtil har været, indtil den anderledes bestemmes ved Lov. Den Omstændighed, at Staten har en Sum Penge indstaaende i den grønlandske Handel, kan ikke være afgjørende for Landets Stilling til Kronen i det Hele. Den ærede Indenrigsminister har jo anvist en Vej, vi kunne gaae, idet man nemlig kan nedlægge et Udvalg og der komme til Overenskomst om en Lov, der kunde udvikle det, der staaer i den indskrænkede Grundlovs § 2 om dette Forhold, og naar dette skeer, saa finder jeg heller ikke, at der er nogen Anledning til nu at stemme imod denne Sags videre Fremme.

Siemroth: Da det, jeg har ønsket at anføre, tildeels er blevet sagt af flere forskellige Talere, blandt Andet af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), kan jeg fatte mig temmelig kort. Jeg er dog ikke ganske enig med den sidstnævnte Taler; det er vistnok sandt, at vi med Colonierne Anliggender have beholdt en controllerende Myndighed tilbage, som ligesaa vel kunde synes at kunne henlægges paa et Sted, som paa et andet, men det maa dog bemærkes, at Colonierne ikke kunne saaledes henlægges med Hensyn til deres særlige Anliggender under Fællesstaten, som man har meent. Det blev fra Begyndelsen af, da der var Tale herom, af den daværende Premierminister udtrykkelig forklaret, at det ikke godt lod sig gøre. De Sager, der komme hjem fra Colonierne, fortære sædvanlig under et bestemt Ministerium, enten Cultusministeriet eller Justitsministeriet, og da Fællesregjeringen intet saadant Departement har, saa maatte den naturligvis henvise dem til og conferere med det Ministerium, hvorunder de høre, og det vil altsaa blive Cultusministeriet eller Justitsministeriet for Danmark, med hvem den maatte conferere, og det er ganske naturligt, at Controlen med en Lovgivning, der nærmest er udsprunget fra og staaer i Forbindelse med den danske, maatte blive hos den danske Rigsdag. Det har jo heller ingen Banfelighed at dese Sagerne; det maa jo bemærkes, at Rigsraadet jo intet Territorium har; der er et vist Antal Sager fra alle de Territorier, der henhøre til den danske Stat, som er henlagt under det, og at det netop skulde faae et saadant Territorium i Vestindien eller Grønland, fra hvilket det skulde have alle Sager, vilde være høist besynderligt, og jeg tror slet ikke, at det lader sig gøre. Hvad angaaer den Udvei, som er anvist af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), nemlig, at der skulde nedlægges et Udvalg til at ordne denne Sag, da ligger denne Udvei saa lige for Dagen, at jeg tror, at man bør gaae ind paa den og ikke afvise Sagen paa dette Stadium, men jeg tror, at det er umuligt, at Udvalget kan komme til at lade Loven beholde den Titel,